

Studentka Ústavu ošetrovatelství Nikola Karlíčková zabránila vážnému zdravotnímu kolapsu jí neznámé ženy

Autor: Ivan Augustin

OPAVA - Nemusela, a přesto na Ústav ošetrovatelství Fakulty veřejných politik 15. dubna přijela. Jako posluchačka závěrečného ročníku bakalářského studia oboru Všeobecná sestra vykonává v těchto dnech praxi v Městské nemocnici Ostrava. Pochází z Polanky nad Odrou a bydlí v Rychvaldu. Ale teď to hlavní - Nikola Karlíčková je už teď profesionálkou!

Dokládá to nejen pochvalný dopis, který se dobře četl nejen vedoucí Ústavu ošetrovatelství PhDr. Janě Haluzikové, Ph.D. (níže ho uvádíme v plném znění), ale ještě víc skutečnost, že Nikola se podobně nezachovala poprvé. „Poprvé jsem se u zdravotně dost choulostivé situace nachomýtl na ostravském zimním stadionu v patnácti letech, podruhé na Svinovských mostech v roce 2011. Pokaždé bylo potřeba reagovat pohotově a pokaždé to taky dobře dopadlo, což je hlavní,“ říká Nikola klidně, jako kdyby mluvila o počasí, a k případu tři roky starému dodává, že nehodě na schodech přítomní policisté se namísto pomoci obrátili a odešli. „To mě dost nadzvedlo,“ přiznává sympatická slečna, o níž pak syn poraněný, ale Nikolou včas ošetřený paní napsal, to když odmítla finanční odměnu, starostovi. „A tak se o mně tehdy psalo i v Polanském zpravodaji,“ usmívá se Nikola.

Místo kosmetické taštičky nosí v kabelce raději a vždy „taštičku první pomoci“. Nechybí v ní dokonce dvě resuscitační roušky s ventilem, zdravotnické rukavice, sada náplastí, trojčípí šátek a také cukr. „Šetřím ty, které zůstanou poté, kdy si dám někde kávu, a koncem března se právě jeden z nich ukázal jako rozhodující,“ vrací se studentka ke zdravotní příhodě starší paní, jež se jí na první pohled zdála nápadně bledá a jejíž čelo se lesklo typickým lepkavým potem. „Hypoglykemický záchvat přišel dřív, než mu mohla sama nebo její dcera, zabránit,“

říká Nikola, která při brigádní výpomoci Dopravnímu podniku Ostrava řešila už též nejeden případ mdlob přicházejících na cestující z nedostatku čerstvého vzduchu a těsného životního prostoru. „Lidé kolem se většinou dívají, snaží se vypadat zúčastněně, ale nepomohou. Bojí se, že by svým počínáním mohli ublížit, což by vůči nim nemuselo zůstat bez následků, ale podle mě se na nich projevuje hlavně nedostatečná znalost a připravenost na to, jak se správně zachovat,“ konstatuje ta, jež se poprvé do kroužku první pomoci zapsala už na základní škole.

Pak postoupila na střední zdravotnickou školu a po maturitě se ucházela o Ostravskou univerzitu. „Nedostala jsem se, a tak přišla ke slovu Slezská univerzita. Bakalářskou práci mi vede přímo dr. Haluzíková a zabývám se v ní problematikou úrovně znalostí v oblasti první pomoci u Policie ČR,“ prozrazuje Nikola. „Součástí práce bylo i dotazníkové šetření, s jehož distribucí mi pomohl otec, který je policistou. Výsledky jsem tak zpracovala ze vzorku 110 oslovených, mezi

nimiž byla pětina žen,“ přibližuje kandidátka bakalářského titulu, jež by státnice chtěla absolvovat v termínu do letních prázdnin. Po nich, jak věří, nastoupí na navazující magisterské studium oboru Ošetrovatelství v pediatrii v Ostravě. „Ale nebojte, na Slezskou univerzitu nezanevřu. Možná sem dokonce na obor Sociální patologie a prevence přijde mladší sestra Žaneta, takže kontakt zůstane zachován,“ říká.

Svou budoucnost Nikola, přestože dobře ví, co jsou to alergické, astmatické a ekzematické potíže, spojuje s životem a profesním uplatněním přímo v metropoli Moravskoslezského kraje. „Práce se nebojím, uvidíme, co přijde,“ svěřuje se a nijak netají, že je typem, který své naplnění vidí především v rodinném životě. „Ráda vařím, pečuji i uklízím, někdy i proto, abych se nemusela učit,“ vypovídá upřímně a plánuje si určitě tři děti. „Přítel je s tím srozuměn,“ potvrzuje, ale svatba zatím v pořadí jejích priorit nefiguruje. „Nejprve si chceme zvyknout na samostatnou domácnost,“ komentuje aktuální situaci, v níž je velkým posunem získání bytu v Porubě. „Přebírat ho máme ještě dnes vpodvečer, jen co se vrátím z Opavy,“ překvapuje „žhavou“ novinkou a balí svou taštičku první pomoci, která je u ní dost v permanenci.

„Ještě tam, prosím, napište, že maminka je původně dětskou sestrou, i když v současné době pracuje na Magistrátu města Ostravy, aby to snad nevyznělo tak, že jablko padlo daleko od stromu,“ loučí se Nikola a ujišťuje, že na studium na Slezské univerzitě jí zůstanou vesměs pěkné vzpomínky. Také na ÚO zůstane zapsána mezi těmi studenty, kdo tomuto odbornému pracovišti dělali radost. Nejen kvůli následujícímu dopisu.

Datum: Wed, 26 Mar 2014 11:45:05 +0100 (CET)

Předmět: Pomoc od Vaší studentky

Dobrý den, paní doktorko Haluzíková,

doufám, že se na Vás mohu obrátit a nebudu Vás příliš zatěžovat mým e-mailem. Píšu Vám kvůli Vaší velice obětavé a šikovné studentce, (doufám, že její jméno napíšu správně) Nikolce Karličkové. Sdělila mi, že studuje na Slezské univerzitě v Opavě Všeobecnou sestru, a na internetu jsem si vyhledala kontakt na Vás, jako na vedoucí Ústavu ošetřovatelství, tak snad píšu správně osobě.

Včera, tj. 25. března, jsem ve večerních hodinách vystupovala se svou maminkou na zastávce Polanka, kde Nikolka dělala průzkum pro dopravní podnik a zapisovala zpoždění autobusu. (Nikolky jsem si všimla už asi kolem čtrnácté hodiny, ale působila na mne jako normální cestující čekající na autobus.) Mamince je 75 let a je silný diabetik a velice často upadá do hypoglykemie. Snažíme se na ni dohlížet, ale nejspíš se to vymklo kontrole a maminka na zastávce upadla do hypoglykemie. Než maminka upadla na zem, Nikolka ji chytila a nejspíš tím zamezila dalšímu zranění, které si maminka mohla způsobit pádem. Ihned se mne ptala, zda maminka není diabetik, a když jsem jí řekla, že ano, vytáhla z kabelky pytlíček cukru, nasypala jí ho pod jazyk a poskytla jí první pomoc.

Maminka se asi po dvou minutách probrala a komunikovala s námi. Nikolka chtěla volat sanitku, aby maminku podrobněji vyšetřili v nemocnici, ale odmítla jsem to, protože můj bratr bydlí v Klimkovicích, a tak pro nás přijel a odvezl nás do nemocnice vlastním vozem.

Byla jsem velice překvapená, že tak mladá slečna má odvahu pomoci člověku, který je v ohrožení života. Tohle sice nebyl první maminčin hypoglykemický záchvat, ale tentokrát jsem zůstala i já v šoku a nebyla jsem schopná nic udělat. Bydlím a pracuji v zahraničí a do Polanky jezdím velice málo, ale nyní se sem budu vracet velice ráda s pocitem, že zde bydlí velice milá, usměvavá, ochotná a vzdělaná slečna a budu doufat, že se zase někdy potkáme.

*Nikolce jsem poděkovala, ptala jsem se jí, jak se jí mohu odměnit, ale řekla, že nic nechce, protože jejím posláním je pomáhat lidem. Myslím si, že velké **DĚKUJI** patří jejím rodičům a Vaší škole za výchovu a vzdělání, které slečně umožňujete. Snad má „pochvala“ bude dostatečnou odměnou za její záslužný čin.*

Ing. Celina Kratochvílová